

[Axel Ivan Pedersen.]

navn, dette udtryk, som anvendes i flæng i den politiske agitation, til tider mod bedre vidende, men med det formål at narre ubefæstede sjæle? Den udvikling ønsker vi imidlertid ikke gentaget, og jeg henstiller, at de kredse, der såvel inden for som uden for denne sal føler, at de har et ansvar for løsningen af boligspørgsmålet, går ind i en saglig behandling af den foreliggende sag i et alvorligt forsøg på at fremme byggeriet efter de nye retningslinjer, der ikke har været uden indfyldelse på rentepolitikken og heller ikke vil være det i fremtiden.

Der kan naturligvis i et så omfattende lovgivningsanliggende som det, der her er tale om, være god anledning til at se nærmere på sagen i et udvalg, også for så vidt angår indholdet af den bekendtgørelse, boligministeren agter at udstede, og jeg håber, at den højtærede boligminister vil være villig til også at drøfte denne sag med et udvalg. For så vidt jeg måtte få et bekræftende svar herpå, mener jeg, der vil være god anledning til også for oppositionen at gå ind i en saglig drøftelse af problemerne. Det er vel ikke på forhånd udelukket, at man vil være med til en begyndende lempelse i boligbyggeriet. Vi vil for vort vedkommende ikke udelukke, at der kan være enkeltheder, som vi skønner det betimeligt at se nærmere på, og vi indbyder til samarbejde omkring denne opgave.

Finn Poulsen: Det er jo klart, at boligproblemerne er blevet et af denne regerings svage punkter, og det oplæg, der nu er lagt frem for os, synes at bekræfte, at regeringen er helt i overensstemmelse med sin hidtidige politik. Det er en politik, der ikke har ført til løsning af problemerne, nemlig dette at koncentrere al opmærksomhed inden for boligområdet om et byggeri og navnlig om fordelingen af et byggeri.

Der er jo ingen, der vil bestride den helt afgørende betydning, et stort byggeri har i den nuværende situation; men når man tænker lidt tilbage på, hvad vi i de forløbne snart mange år har oplevet i retning af forsøg, eksperimenter, indgreb og reguleringer, og så ser på resultaterne, er det vel naturligt at stille det spørgsmål, om den høje regering ikke har gjort og stadig gør sig skyldig i den fejl at se det hele ud

fra en alt for snæver problemstilling. Det har jo været sådan i en årrække, at den højtærede boligminister har været dette lands byggediktator. Den højtærede minister har politisk siddet på et flertal. Det parti, som fortrinsvis repræsenterer regeringen, har kunnet dirigere boligpolitikken, i hvert tilfælde i de sidste 10 år. Det er en meget gunstig situation, når man skal løse et langtidspå problem som boligspørgsmålet, men alligevel er det ikke løst, og det er efter min opfattelse, fordi man altid har spillet på én streng, byggeriet, og oven i købet på den streng spillet mindre godt. Jeg skal senere komme tilbage til de andre strenge, jeg tænker på; foreløbig skal jeg holde mig til det, der nu foreligger, nemlig lovforslaget og tillige de retningslinjer, den højtærede boligminister har afsløret fremtidig at ville administrere byggestoppet — eller lad os blot kalde det igangsættelsesstopet — efter. Om en afskaffelse er der i hvert fald ikke tale.

Resultatet af det, der foreslås, kan altid være vanskeligt at overskue; men som man kan bedømme det i dag, kan man vistnok så nogenlunde fastslå følgende:

Det er helt klart — og det er jo tilsigtet — at parcelhusbyggeriet skal trænges tilbage; det gælder både i de regulerede områder og i de uregulerede områder. I de uregulerede områder sker det som følge af de strengere krav til finansiering, som man stiller i de foreslåede ændringer til § 53 og § 6. Lad nu gå med § 53; princippet om, at bygherren selv skal afholde omkostningerne ved kursstab og indskud, er vi i og for sig tilhængere af; det er det princip, at den regulering, der kan være nødvendig på grund af de økonomiske forhold, naturligt må komme over finansieringen. Det skridt, der her gøres, er vi villige til at drøfte.

Langt alvorligere er imidlertid forslaget om at ændre § 6, således at den mulighed, parcelhusene i øjeblikket har for at blive prioriteret op til 85 pct. i stedet for kun til 75 pct., afskæres.

Se, sammenlagt betyder disse to ændringer i finansieringsmulighederne — det gælder naturligvis også for andet end parcelhuse, men nu tænker jeg særlig på dem — et meget alvorligt krav; de betyder, at mens man i øjeblikket kan gå i gang med det, alle gerne vil have, sit eget hus, når man har skabt